

11 juli 2018 op de aanbieding van beleggingsinstrumenten aan het publiek en de toelating van beleggingsinstrumenten tot de verhandeling op een gereglementeerde markt (hierna “nieuwe prospectuswet”)^[2], wordt (gefa-seerd, m.n. tussen 20 juni en 21 juli 2019) een nieuw regelgevend kader m.b.t. de prospectusverplichting van kracht.

Dit nieuw regelgevend kader wordt nu verder vervolledigd met de bepalingen van het koninklijk besluit van 23 september 2018 over de publicatie van een informatienota bij een aanbieding aan het publiek of een toelating tot de verhandeling op een MTF en houdende diverse financiële bepalingen (hierna “nieuw prospectusbesluit”)^[3].

Met het nieuw prospectusbesluit wordt de prospectusregelgeving in hoofdzaak met de volgende elementen aangevuld:

- de drempel voor de prospectusplicht bij aanbiedingen aan het publiek wordt, in uitoefening van de machtigingen vervat in de artikelen 7, § 1, 2°, b) en § 2, 2°, en 10, § 1, 2° van de nieuwe prospectuswet, opgetrokken tot 8.000.000 EUR (in plaats van 5.000.000 EUR) voor de aanbiedingen aan het publiek van beleggingsinstrumenten, die tot de verhandeling op de MTF's Alternext of Vrije Markt zijn of zullen worden toegelaten. Voor aanbiedingen waarvan de totale tegenwaarde in de Unie minder bedraagt dan of gelijk is aan 8.000.000 EUR, berekend over een periode van 12 maanden, zal op grond van artikel 1 van het nieuw prospectusbesluit geen prospectus moeten worden gepubliceerd maar enkel een informatienota;
- voor de toelatingen van beleggingsinstrumenten tot de verhandeling op de MTF's Alternext of Vrije Markt wordt, in uitoefening van de machtiging vervat in artikel 10, 1., 3° nieuw prospectusbesluit, de publicatie van een informatienota verplicht gesteld door artikel 2 nieuw prospectusbesluit, behoudens toepassing van de 4 uitzonderingen bepaald door artikel 3 nieuw prospectusbesluit (e.g. met eerder toegelaten beleggingsinstrumenten fungibele beleggingsinstrumenten die minder dan 20% vertegenwoordigen van de verhandelde beleggingsinstrumenten en de beleggingsinstrumenten met een nominale waarde per eenheid van ten minste 100.000 EUR);
- de inhoud die de informatienota moet bevatten wordt, in aanvulling op de artikelen 12-15 en in uitoefening van de machtiging vervat in artikel 16 van de nieuwe prospectuswet, nader gespecificeerd in artikel 4 nieuw prospectusbesluit: indien het een aanbieding van beleggingsinstrumenten aan het publiek betreft moet de informatienota worden opgesteld conform Bijlage I bij het nieuw prospectusbesluit; indien het de toelating van beleggingsin-

strumenten tot de verhandeling op een MTF betreft, moet de informatienota worden opgesteld conform Bijlage II bij het nieuw prospectusbesluit.

De bovenvermelde regels zullen in werking treden met ingang van 15 oktober 2018. Zij zullen evenwel geen toepassing vinden op reeds lopende verrichtingen.

Het koninklijk besluit van 31 oktober 1991 over het prospectus dat moet worden gepubliceerd bij openbare uitgifte van effecten en waarden wordt opgeheven met ingang van 21 juli 2019.

Het nieuw prospectusbesluit brengt verder wijzigingen aan het koninklijk besluit van 27 april 2007 op de openbare overnamebiedingen (o.a. bepalingen inzake inhoud van het verslag dat door een onafhankelijke expert moet worden opgesteld bij een openbaar overnamebod uitgaande van een persoon die de controle over de doelvennootschap uitoefent in de zin van artikel 5 W.Venn.; bepalingen inzake openbaar overnamebod door de emitent van de effecten), het koninklijk besluit van 27 april 2007 op de openbare uitkoopbiedingen (o.a. bepalingen inzake de onafhankelijke expert wiens verslag moet worden gevoegd bij de voorafgaande kennisgeving aan de FSMA, het koninklijk besluit van 17 mei 2007 betreffende de primaire marktpraktijken en het koninklijk besluit van 21 augustus 2008 houdende nadere regels voor bepaalde multilaterale handelsfaciliteiten.

^[1] Verordening (EU) 2017/1129 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 betreffende het prospectus dat moet worden gepubliceerd wanneer effecten aan het publiek worden aangeboden of tot de handel op een gereglementeerde markt worden toegelaten en tot intrekking van richtlijn nr. 2003/71/EG, *Pb.L.* van 30 juni 2017, afl. 168, 12.

^[2] *BS* 20 juli 2018, p. 58.312.

^[3] *BS* 5 oktober 2018, p. 75.623.

Moelijk haalbare voorwaarde van hypothecaire lening bij koop is geen onmogelijke voorwaarde volgens Cassatie

VERBINTENISSEN UIT OVEREENKOMST

Uitvoering van de verbintenis – Hypothecair krediet – Kredietovereenkomst – Onmogelijke voorwaarde

OBLIGATIONS CONVENTIONNELLES

Exécution de l'obligation – Condition impossible – Crédit hypothécaire – Contrat de crédit

Ingevolge een cassatieberoep ingesteld tegen een arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 20 maart 2017, moest het Hof van Cassatie zich buigen over de vraag of het hof van beroep het verbintenisrechtelijke begrip “onmogelijke voorwaarde” in de zin van artikel 1172 BW niet heeft miskend.

Met betrekking tot een koopovereenkomst betreffende een onroerend goed die werd gesloten onder de opschortende voorwaarde dat aan de verweerders als kopers een hypothecaire lening werd toegestaan had het hof van beroep te Antwerpen namelijk geoordeeld dat het beding, op grond waarvan de opschortende voorwaarde werd geacht vervuld te zijn indien de kopers uiterlijk 3 weken na de dagtekening van de overeenkomst aan de makelaar de bewijzen van de weigering van de lening door drie banken niet hadden overgemaakt per aangetekend schrijven, de opschortende voorwaarde onmogelijk maakte en aldus nietig is.

Het hof van beroep te Antwerpen stelde deze beslissing op de feiten dat:

- de verweerders in volle vakantieperiode in werkelijkheid maar beschikten over 12 werkdagen om afspraken te maken bij verschillende banken, om die banken daaropvolgend de hen gevraagde documenten te bezorgen, welke documenten daarop naar alle hoofdkantoren dienden te worden gestuurd om deze toe te laten het nodige nazicht inzake hun kredietwaardigheid te doen en een beslissing te nemen;
- de kopers twee jonge beginnende zelfstandigen waren, wat diverse bijkomende inspanningen bij het vergaren van de nodige informatie en documenten vereiste; en
- de in de overeenkomst door de eisers bedongen termijn duidelijk veel te kort en “realistisch niet haalbaar” is.

Het Hof van Cassatie brengt vooreerst in herinnering dat, hoewel op grond van artikel 1168 BW het toegelaten is een verbintenis voorwaardelijk aan te gaan door deze op te schorten of teniet te laten gaan i.f.v. een toekomstige en onzekere gebeurtenis, iedere voorwaarde die bestaat in iets dat onmogelijk is – en de overeenkomst die van deze voorwaarde afhangt – op grond van artikel 1172 BW nietig is.

Vervolgens brengt het Hof van Cassatie in herinnering dat het aan de feitenrechter toekomt of te beoordelen of de vervulling van een bedongen voorwaarde *in concreto* materieel onmogelijk is, waarbij deze moet nagaan of objectieve elementen de vervulling van de voorwaarde op vaststaande wijze onmogelijk maken.

Het Hof van Cassatie stelde in deze zaak vast dat het hof van beroep te Antwerpen de bedongen voorwaarde als onmogelijkheid beschouwde op grond van de vaststelling dat de termijn moeilijk haalbaar was voor de verweerders, en niet op grond van een vastgestelde vaststaande onmogelijkheid, en oordeelde daarom dat het hof van beroep te Antwerpen zijn beslissing niet verantwoordde naar recht.

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Justitie 4 oktober 2018

*Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte (Austria)/
ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa
AG*

Zaak: C-191/17

BANK- EN KREDIETWEZEN

Betalingsdiensten

BANQUE ET CRÉDIT

Services de paiement

In een arrest van 4 oktober 2018 deed het Europees Hof van Justitie (hierna “het Hof”), in een verzoek tot prejudiciële beslissing, uitspraak over de draagwijdte van artikel 4, 14. van richtlijn (EU) nr. 2015/2366^[1] (hierna “betalingsdienstenrichtlijn”).

De feiten van de zaak waren de volgende. De ING-DiBa Direktbank (hierna: “ING”) biedt online-spaarrekeningen aan waarbij de rekeninghouder direct en zonder medewerking van de betalingsdienstaanbieder geld kan storten of opnemen. Deze transacties moeten steeds worden uitgevoerd via zogenaamde tussenrekeningen geopend op naam van de klant. Overboekingen naar dergelijke rekeningen zijn echter uitgesloten voor deze rekeningen, men kan alleen geld overmaken naar de eigen tussenrekening.

Het hoofdgeding had betrekking op de bedingen in de algemene voorwaarden die worden gebruikt in de overeenkomsten tot opening van een dergelijke spaarrekening. Volgens de federale kamer voor arbeiders en andere werknemers zijn sommige van deze bedingen onrechtmatig omdat zij in strijd zouden zijn met het ZaDiG, die de richtlijn betalingsdiensten omzet in het Oostenrijks recht. Alvorens de nationale rechter kan oordelen over de toepasselijkheid van het ZaDiG, rijst de vraag of deze online-spaarrekeningen als “betaalrekeningen” kunnen worden beschouwd in de zin van de richtlijn betalingsdiensten.

Met zijn vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of artikel 4, 14. van de betalingsdienstenrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het begrip “betaalrekening” van toepassing is op een spaarrekening die het mogelijk maakt om zonder voorafgaande kennisgeving bedragen te storten en waarvan de betalings- en opnametransacties uitsluitend via een zichtrekening, de zogenaamde “referentierekening”, kunnen worden verricht. Kenmerkend voor deze online-spaarrekening is dat de cliënt zonder voorafgaande betrokkenheid van de bank, via telebankieren stortingen kan verrichten op/en opvragingen van een referentierekening op zijn naam kan doen.

In eerste instantie brengt het Hof in zijn beslissing ter herinnering dat een bepaling van het EU-recht niet alleen